

הזה שנתקנו כמו שלמעלה, אמר, אולי חס ושלום יתעורר בו בשאר העם וישאר פגם בכל העולמות. מה עשה הקדוש ברוך הוא? טلطל את כל מקאן לכאן, עד שירדו לזרים לדורות דורות בעם קשה ערף, שמבוזים את מנהיגיהם ומבדים אומתם להתחנן בהם ולחתערם עליהם, וחושבים אותם לעבדים. הגברים גלו בהם, והנקבות גלו בהם, עד שנתקנו הפל בזורע קדר, ובין כך יכין נשלם חטא שאר העמים, שבתווב בראשית ט"ו כי לא שלם עון האמור עד הנה. וכשציאו יצאו צדיקים קדושים, שבתווב יה עדות לישראל. בא רבינו שמואן ונשכו בראשו. אמר לנו, עמד בני בעמך, כי השעה עומדת לך.

ישב רבי שמואן, ורבי אלעזר בנו עומד ומפרש דברים של סודות חכמה, והוא פניו מאירות כשם. ותדברים מתפזרים וטסים ברקיע. ישבו יומים ולא אכלו ולא שתו, ולא היו יודעים אם היה יום או לילה. כשציאו ירעו שהיו יומים שלא טעם דבר. קרא על זה רבי שמואן, והוא שם עם ה' ארבעים יום ואربعים ליליה לחם לא אכל וגנו. ומה אם אנו בשעה אחת כך - משה, שבתווב העיר בו והוא שם עם ה' ארבעים יום וגנו, על אחת פמה וכפה.

בשבא רבי חייא לבני רבינו וספר לו את המעשה, פמה רבי, ואמר לו רבי שמואן בן גמליאל אביו,بني, רבינו, רבינו שמואן בר יוחאי אריה, ורבי אלעזר בריה אריה, ולאו ר' שמואן בן יוחאי אריה, אריזותא, עליה כתיב (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגנו. ומה עולמות שלמעלה מזדעתים מפני - אנו על אחת פמה וכפה. איש שלא

בשאר עמים, וישתאר פגימותא בכלחו עליון. מה עבד קדשא בריך הוא, טלית לבלחו מהכא להכא, עד דנחתו למצרים, למידר היוריהן בעם קשי קדר, דמפני גMESSיהון, ומבין להונ לאתחתנא בהו, ולאחערבא בהדייה, ותשיבו להונ עבדין. גברין געלן בהונ, נוקבתא געלן בהונ עד דASHTEKLL פלא בזורעא קדישא, ובין פך ובין פך שלים חoba דשא ערמן, דכתיב, (בראשית ט"ו) נפקו זפאי קדישין, דכתיב, (מלחים קכ"ב) שבטי יה עדות לישראל. אתה ר' שמואן ונשקייה בריישיה, אמר ליה קאים ברי בקיומך, דשעטא קיימא לך.

יהיב ר' שמואן, ור' אלעזר בריה קאים ומפרש מלוי דרזי דחכמתא, והו אנפוי נהירין בשמשא. ומליין מתברדרין וטאסיין ברקיעא. יתבי תרין יומין דלא אכלו ולא שתו, ולא הו ידען אי הוה יממא או ליליא. בד נפקו, ידען דהו תרין יומין דלא טעמו מיד. קרא על דא רבי שמואן, (שמות ל"ז) וייה שם עם ה' ארבעים יום ואربعים ליליה לחם לא אכל וגנו. ומה אי אנן בשעתא חדא כה, משה, דקרא אסחד ביה, וייה שם עם ה' ארבעים יום וגנו, על אחת פמה וכפה.

בד אתה רבי חייא קמיה דרבינו, וסה ליה עובדא, תה רבי, ואמר ליה ר' שמואן בן גמליאל אבוי, בר, ר' שמואן בן יוחאי אריה, ורבי אלעזר בריה אריה, ולאו ר' שמואן בשאר אריזותא, עליה כתיב (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא וגנו. ומה עולמות שלמעלה מזדעתים מפני - אנו על אחת פמה וכפה. איש שלא

גוזר תענית לעולמים על מה ששאל ובקש, אלא הוא גוזר והקדוש ברוך היא מרים, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא מבטל, והינו מה ששנינו מה שบทוב (שמואל-ב' כב) מושל באדם צדיק מושל יראת אללים. הקדוש ברוך הוא מושל באדם. וממי מושל בקדוש-ברוך-הוא? צדיק, שהוא גוזר גורלה, והצדיק מבטלה.

שנינו אמר רבי יהודה, אין לך דבר בחביבות לפני הקדוש ברוך הוא כמו תפלהם של צדיקים. ואף על גב שנוח לו, לפעםים שעשו בקשותם ולפעמים שלא עשו. שנ רבתינו, פעם אחת היה העולם צרייך מטר. בא רבי אליעזר וגוזר ארבעים תעניות ולא בא מטר. החפלו תפלה ולא בא מטר. בא רבי עקיבא ועמד והתפלל. אמר משיב הרוח, ונשכה רוח. אמר ומורייד הגשם, נבא מטר. חלשה דעתו של רבי אליעזר. הסתכל רבי עקיבא בפניו.

קם רבי עקיבא לפני רגעים ואמר, אمثال לכם משל למה הדבר דומה. רבי אליעזר דומה לאחוב הפלך שאוהב אותו יותר, וכשנכנס לפני הפלך, נום לו, ולא רוצה לחתה לו בקשותו בחפותן, כדי שלא יفرد ממנה, שנוח לו לדבר עמו. ואני דומה לעבד המליך שבקשות לבניו, ולא רוצה המליך שישב לשלעי ארמנונו, וכל שפנן לדבר עמו. אמר המליך, תננו לו בקשותו במחריותך ולא יבונס לךן. כך רבי אליעזר הוא אהוב הפלך, ואני הקعبد, והפלך רוצה לדבר עמו כל הימים ולא יفرد ממנה, ואני -

יירא וגוזר. ומה עלמין דלעילא מזדעתזען מיניה, אין על אחת כמה וכמה. גברא דלא גוזר תעניתא לעלמין על מה דשאיל ובעי, אלא הוא גוזר, קדשא בריך הוא מרים. קדשא בריך הוא גוזר, ואיהו מבטל. והינו דתנן, מי דכתייב, (שמואל ב', כ"א) מושל באדם צדיק מושל יראת אללים, הקדוש בריך הוא מושל באדם, מי מושל בקדוש בריך הוא, צדיק.

דאיהו גוזר גורה, והצדיק מבטלה.

הן, אמר ר' יהודה, אין לך דבר בחביבותך קמי קדשא בריך הוא, כמו תפלה של צדיקים. ואף על גב דנicha ליה, זמניון דעבד בועתהון, זמניון דלא עבד.

הן רבנן, זמנא חדא הוועעלמא צרייכא למטרא, אתה רבי אליעזר, וגוזר ארבעין תעניתא, ולא אתה מטרא, צלי צלotta, ולא אתה מטרא. אתה רבי עקיבא, זקם וצלי, אמר משיב הרוח, ונשב זיקא, אמר ומורייד הגשם, ואתא מטרא. חלש דעתיה הרבי אליעזר, אתה מטרא. אסתכל רבי עקיבא באנפו.

קם רבי עקיבא קמי עמא ואמר, אמשול לכם משל, למה הדבר דומה, רבי אליעזר דמי לריחימא דמלכא, דרחיכם ליה יתיר, וכד עצאל קמי מלכא, ניחא ליה, ולא בעי למיטן ליה בועתיה בבהילו, כי היכי דלא ליתפרש מגניה, דנicha ליה דליישטי בהדייה. ואני דמי לעבדא דמלכא, דבעא בועתיה קמייה, ולא בעי מלכא דלייעול להריעי פלטرين, רבל שפנ דליישטי בהדייה, אמר מלכא, הבו ליה בועתיה בבהילו, ולא לייעול הכא. פך רבי אליעזר והוא ריחימא דמלכא, ואני עבדא, ובעי מלכא לאשטי בהדייה כל יומא, ולא יתפריש מגניה. ואני, לא בעי מלכא דאייעול